

DER rives i Lily Weiding fra alle sider. Såvel Det kongelige Teater som radio og fjernsyn har konstant bud efter hende, og i lejligheden på Frederiksberg Allé kræver to småpiger på henholdsvis ni og fire år den samme omsorg som børn med »almindelige« mødre. Siden Mogens Wieths død har hun været alene om at klare dagen og vejen, og spørgsmålet om, hvorvidt karrieren skal komme før børnene eller omvendt, eksisterer ikke længere.

— Mens min mand levede, og børnene endnu var helt små, var der perioder, hvor jeg følte mig fristet til at forlade teatret for at hellige mig hjem og børn, men min mand sagde altid: »Du må aldrig holde op«, og det er jeg ham i dag meget taknemlig for.

— Tror De, at De som aktiv skuespillerinde giver Deres børn mere eller mindre end en hjemmegående husmor?

— Jeg er overbevist om, at jeg ville blive en ringere mor, hvis jeg opgav mit arbejde. Det er en livsbetingelse for mig at spille, men jeg indrømmer, at der nemt kunne opstå en konflikt, hvis jeg ikke var så heldig at have en husbestyrerinde, der sørger for, at børnene hverken mangler omsorg eller kærlighed, når jeg er nødsaget til at være væk.

— Som enlig mor står De alene med ansvaret.

— Ja, og jeg vil prøve på at opdrage mine børn til at blive så selvstændige som muligt, så de kan finde frem til, hvad der er rigtigt for dem — jeg vil helst undgå at docere, men samtidig vil jeg på en eller anden måde lade dem forstå, at de selv må yde en indsats og ikke vente på, at alting skal blive gjort for dem.

DERES kærlighed til teatret må have været en hjælp, da De mistede Deres mand.

— Det var en enorm støtte — som skuespillerinde kræves der hele ens koncentration, og man tvinges til at forlade sit eget — til at trække i en anden ham. Tænk på, hvor meget sværere det må være for dem, der kun kan søge tilflugt i manuelt arbejde.

— Får trykningen ved Det kongelige Dem til at blive der?

— Hvor findes der trykningen for en skuespiller? Det må vel være der, hvor man trives — hvor evnerne bliver plejet, og hvor man har mulighed for at udvikle sig — hvis der ikke er brug for én, går man i stå.

— Hvorfor ser man Dem ikke på film?

— Det er faktisk først efter, at jeg er kommet tilbage til Det kongelige, at jeg har tid til at filme, og jeg har i de sidste par år haft flere tilbud, som jeg har måttet sige nej til, fordi jeg ikke brød mig om at være med.

— Er De modstander af den såkaldte nye bølge?

— Det er jo uhyre spændende, hvad der sker inden for filmen i dag — det er en nogen meddelelsesform — en slags afskrællethed, som tiltrækker mig meget, på godt og ondt. Man er gået væk fra at svøbe tingene ind — man afholder sig fra det sødladne, og udmaler livet for folk, som det er.

— Det er en overraskelse at høre netop Dem prise det afskrællede.

— Måske, men så må det vel være et eller andet i min sorte sjæl, der gør sig gældende.

JEG ER IKKE HOVEDLØS IDEALIST

BIFALDER Deres »sorte sjæle« også bølgens negative tendenser?

— Jeg er bestemt modstander af den ubarmhjertige måde, man mange gange går til værks på. Fra at blødgøre er man gået over i den anden groft, og jeg synes, at det at fremstille tilværelsen som sort i sort er lige så usandt som at male den lyserød — på den måde kommer man nemt til at glemme alt det vidunderlige, som også eksisterer.

— Hvilket medium foretrækker De at spille for — teater, film, fjernsyn eller radio?

— Hvis jeg absolut skulle vælge, så ville det altid blive teatret — og i lighed med filmen er det jo en vældig spændende tid netop nu. Det er, som om man er ved at frigøre sig — en ny fase er indtrådt, formen er ved at ændre sig, og man er ved at blive klar over, at vi lever i 1965. Både skuespillerne og publikum har alt for længe hængt fast i meget, der var forbi.

— Er god kunst nogen sinde forbi?

— Den gode kunst er evig —

den er blot iført forskellige tinders klædebon, og det vigtigste er, at tingene er i bevægelse, og at tingene ændres for, at man kan fornemme tidens puls — kunsten må komme os ved — den skal give mennesket »det chok i sjælen, der får det til at vågne«, for at citere Kaj Munk.

— Og De vil gerne se vågne mennesker omkring Dem?

— Jeg synes, det ville være dejligt, hvis folk via teatret kan finde frem til den balance og de værdier, som det er så svært at få øje på i det daglige liv på grund af det evige jag.

— Kan man som skuespiller tillade sig at have idealer.

— Som regel kan man jo ikke selv vælge sine roller, men for mit eget vedkommende kan jeg sige, at jeg ikke ønsker at brillere med noget udvendigt. Hvis man vil holde sig i live som skuespiller, må man være på vagt mod det falske og det uægte — man må få fat i en ting fra bunden og bygge den op der fra.

— Går De aldrig på akkord?

— Jeg er ikke hovedløs

idealist — man må erkende, hvor grænsen for det mulige er.

— Det påstås, at der drives rovdraft på skuespillerne i øjeblikket.

— Det kan vel ikke undgås, at det i et lille land bliver de samme kræfter, der går igen og igen i teatret, på fjernsynet og i radioen, og det ideelle ville vel være, om man kunne hellige sig én ting ad gangen, men det kan jo være fristende at tage imod en ønskerolle på fjernsynet, selv om man har nok at gøre på teatret, og man skal jo også leve. Vi bliver jo ikke herhjemme honoreret efter samme målestok, som skuespillere gør det i udlandet.

HAR De planer om at gifte Dem igen?

— Det kan jeg med 100 procent sikkerhed sige, at jeg ikke har — selvfølgelig ved man aldrig, hvad der kan ske, men jeg har to lykkelige ægteskaber bag mig, og det går mere og mere op for én, hvor meget der skal til for, at det skal gå godt. Og desuden har jeg jo også mine to børn at tænke på...

Lily Weiding:

»Du må aldrig holde op«, sagde min mand — det er jeg ham taknemmelig for i dag...